

בבית המשפט העליון

רע"א 2982/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקש: יהושע משי זהב

נגד

המשיב: דוד אור חי

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 14.3.2014 בהפ"ב 9260-12-13, [פורסם
בנבו] שניתנה על ידי השופט ב' גרינברגר

בשם המבקש: עו"ד טל ליפר

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' 21א, 21א\(א\), 21א\(א\)\(1\), 27, 27\(א\), 29ב, כ](#)
[תקנות סדרי הדין בעניני בוררות, תשכ"ט-1968: סע' 10](#)

מיני-רציו:

* ע"פ סעיף 21א לחוק הבוררות, רשאים הצדדים להסכים כי פסק הבורר ניתן יהיה לערעור לפני בורר, בהתאם להסדרים שנקבעו בחוק. בבוא ביהמ"ש לבחון האם חלות הוראות סעיף 21א לחוק על הליך בוררות, עליו לוודא תחילה כי הצדדים אכן הסכימו לקיים ביקורת ערעורית על הבוררות, וזאת כעולה – בראש ובראשונה – מנוסח הסכם הבוררות, אך גם מהתנהגות הצדדים.

* בוררות – פסק בורר – ערעור

* בוררות – החלטות של בית-משפט – רשות ערעור

ביהמ"ש המחוזי דחה על הסף את בקשת המבקש לביטול פסק ביניים ופסק בוררות סופי, ונעתר לבקשת המשיב לאשרם. מכאן הבר"ע. בבקשה חוזר המבקש על טענתו לפיה הבוררים העניקו לצדדים זכות ערעור, באופן העולה בקנה אחד עם לשון הסכם הבוררות. משהוגש לבוררים ערעור על הפסק הסופי במועד, הרי שהליך הבוררות טרם הסתיים ושגה ביהמ"ש בעת שהורה על אישור פסקי הבוררות.

ביהמ"ש העליון דחה את הבקשה בקובעו:

רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של ביהמ"ש בענייני בוררות ניתנת רק במקרים חריגים המעוררים שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם נדרשת התערבות בימ"ש זה משיקולי צדק או מניעת עיוות דין. לדברים אלו משנה תוקף מקום בו עוסקת הבר"ע באישור או בביטול פסק בוררות. המקרה הנדון אינו בא בגדר מקרים אלה. לגופו של עניין, צדק בימ"ש קמא בעת שקבע כי בנסיבות העניין לא היה מקום להכיר בהליך הערעורי לפני הבוררים, וכי הענקת זכות ערעור לצדדים ע"י הבוררים חורגת מהסמכויות שהוקנו להם בהסכם הבוררות.

בתיקון 2 לחוק הבוררות נקבעו שני מסלולים דיוניים המעניקים תוקף להסכמת הצדדים בהסכם בוררות לקיים דיון בעל אופי ערעורי בפסק: הראשון, במסגרתו רשאים הצדדים להסכים כי פסק הבורר ניתן יהיה לערעור לפני בורר, בהתאם להסדרים שנקבעו בחוק (סעיף 21א), כשבמקרה כזה על הבורר לנמק את הפסק; השני, לפיו רשאים הצדדים להסכים כי ניתן יהיה להגיש בר"ע לביהמ"ש בטענה של טעות יסודית ביישום הדין שגרמה לעיוות דין (סעיף 29ב). תיקון זה היווה מפנה משמעותי באיזון שיצר החוק בין מידת החופש והגמישות שניתנו להליך, לבין מידת הפיקוח השיפוטי על מהלך הבוררות והפסק.

נוכח חשיבות עקרון סופיות ההליך והצורך לשמור על מוסד הבוררות כמערך חלופי יעיל, מהיר והוגן ליישוב מחלוקות, נראה כי בבוא ביהמ"ש לבחון אם חלות הוראות סעיף 21א על הליך בוררות נתון עליו לוודא תחילה כי הצדדים אכן הסכימו לקיים ביקורת ערעורית על הבוררות. זאת כעולה בראש ובראשונה מנוסח הסכם הבוררות, אך גם מהתנהגות הצדדים. בענייננו, עיון בנוסח ההסכם מלמד כי לא אלו הם פני הדברים. אף אין לקבל את טענת המבקש כי יש לראות בהתנהגות המשיב משום הסכמה מכללא לקיום הליך ערעורי. מסקנת הדברים היא כי לא עמדה למבקש למעשה כל טענה שבכוחה לשמש "נימוק מיוחד" למתן ארכה להגשת בקשת ביטול. לפיכך, ומאחר שבקשת הביטול הוגשה תוך אי עמידה במועדים הקבועים בחוק, צדק בימ"ש קמא עת שהורה על דחיית העתירה על הסף.

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ב' גרינברגר) **בהפ"ב 9260-12-13** [פורסם בנבו] מיום 14.3.2014, במסגרתה דחה בית המשפט את בקשת המבקש, יהושע משי זהב (להלן: המבקש) לביטול פסק ביניים מיום 23.7.2013 ופסק סופי מיום 15.10.2013 שניתנו בעניינם של הצדדים על ידי בית דין צדק ובית הוראה לדיני ממונות וריבית, שעל יד בית הוראה הישר והטוב (להלן: בית הדין), ותחת זאת נעתר לבקשת המשיב לאשרם (להלן: בקשת הביטול ו-בקשת האישור).

בקשת רשות הערעור והרקע להגשתה

1. בין הצדדים התנהל הליך בוררות בבית הדין, אשר עניינו בתביעתו של המשיב את המבקש בגין סכסוך שנתגלע ביניהם ביחס לכספים שהשקיע המשיב אצל המבקש במטרה שהלה יניב לו רווחים באמצעות פעולות מסחר, ואשר בנסיבות עליהם חלוקים

הצדדים, לא הושבו למשיב. בפתח הסכם הבוררות עליו חתמו הצדדים, ואשר לא הוגבל בזמן, צויין כי "הח"מ [הצדדים – י.ד.] מקבלים עלינו את החלטתם [החלטת הבוררים – י.ד.] גם ע"פ רוב בלי שום זכות ערעור לפני שום ב"ד או בית משפט...". לצד זאת, הסמיכו הצדדים את הבוררים "להוציא פס"ד ביניים כפי ראות עיניהם, להוסיף לחזור ולפרש את כל פסקי הדין שנתנו". עוד צויין בהסכם הבוררות כי הצדדים "מוותרים מראש על מתן נימוק כל שהוא לפסק הדין שינתן ע"פ הבי"ד".

2. ביום 23.7.2013 ניתן על ידי הבוררים פסק ביניים, בו חוייב המבקש לשלם למשיב סך של 265,000 ש"ח המהווה כמחצית מסכום התביעה. לצד האמור, ניתנה למבקש תקופה של 60 ימים נוספים בכדי להוכיח כי הפסיד את מחציתם הנוותרת של כספי ההשקעה "באונס גמור". עוד קבעו הבוררים בפסק הביניים כי "הצדדים יכולים לערער על פס"ד זה תוך 14 יום בכתב. ביום 15.10.2013, בהמשך לפסק הביניים, ולאחר שהמבקש לא העביר לידי המשיב את הכספים שחוייב לשלם לו ולא הוכיח שהפסיד את חציו השני של הסכום באונס גמור, ניתן על ידי הבוררים פסק סופי בו נקבע כי על המבקש לשלם למשיב את כל סכום התביעה, בסך של 530,000 ש"ח. לצד זאת, נקבע כי "הצדדים יכולים לערער על פס"ד זה תוך 7 ימים" ממועד נתינתו.

3. המבקש לא ערער על פסק הביניים, ואולם, על פי הודעות הבוררים מיום 28.11.2013 ומיום 13.2.2014, המבקש ערער על הפסק הסופי במסגרת המועד שנקבע, ובהתאם לכך הורו הבוררים על עיכוב ביצוע הפסק הסופי עד לקיום הדיון בערעור אשר נקבע ליום 10.12.2013. המשיב לא התייצב לדיון בבית הדין במועד שנקבע וביום 12.11.2013 הגיש את בקשת האישור לבית המשפט המחוזי, כאשר, לטענתו, רק לאחר הגשתה נודע לו על הגשת הערעור מצד המבקש. בתגובה לבקשת האישור הגיש המבקש ביום 4.12.2014 את בקשת הביטול לבית המשפט המחוזי. עוד יצויין כי ביום 24.12.2013 פנה המשיב במכתב לבית הדין, בו ציין, בין היתר, כי לשיטתו הבוררות הסתיימה עם מתן הפסק הסופי, כאשר אף שהבוררים הגדילו לעשות ונתנו למבקש זמן להגיש ערעור על פסקי הבוררות, הוא לא הגיש ערעור בזמנים שנקבעו.

4. המבקש לא חלק לפני בית המשפט המחוזי על המועדים המפורטים לעיל, וכן אישר כי לא הגיש בקשה למתן ארכה להגשת בקשת הביטול. יחד עם זאת, טען המבקש כי מגבלות המועדים האמורות אינן חלות בעניינו, משני טעמים: ראשית, כיוון שבמועדים הרלבנטיים חלתה אשתו באירוע מוחי, באופן שלא איפשר לו לנהל את

הליך הבוררות ולעמוד במסגרות הזמנים הרלבנטיות; שנית, כיוון שמשעה שהגיש את ערעורו לבוררים, במסגרת המועדים שנקבעו לכך, הרי שהליך הבוררות, כך על פי המבקש, עדיין בעיצומו ובמצב דברים זה כלל לא ניתן לבקש את אישור פסקי הבוררות וממילא מגבלות המועדים להגשת בקשת ביטול אינן רלבנטיות. עוד טען המבקש כי דבר הגשת הערעור הובא לידיעת המשיב עובר להגשת בקשת האישור (דבר המוכחש על ידו, כאמור), וזאת בהסתמך על הזמנה לדיון בערעור, אותה שלחה מזכירות בית הדין למשיב בדואר אלקטרוני בלבד ביום 7.7.2011, 23 ימים לאחר מתן הפסק הסופי, ואשר אין אישור כי המשיב השיב לה.

5. המשיב טען מצידו כי דין בקשת הביטול להידחות על הסף, שכן זו הוגשה באיחור ותוך חריגה מן המועדים הקבועים בדין להגשת בקשת ביטול, בשים לב כי על פי הוראת [סעיף 27\(א\) לחוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות), יש להגיש בקשת ביטול בחלוף 45 ימים לכל היותר מיום מתן הפסק, ואילו על פי [תקנה 10 לתקנות הבוררות](#), התשכ"ט-1968, התנגדות לאישור פסק בוררות בדרך של בקשה לביטול תתאפשר תוך 15 ימים, ולא יאוחר מן המועד הקבוע [בסעיף 27 לחוק הבוררות](#). עוד טען המשיב כי טענות המבקש אינן מצדיקות את איחורו בהגשת הודעת הביטול, שכן הטענה בדבר מחלת אשת המבקש נטענה בעלמא, ואילו ההליך הערעורי התלוי ועומד לכאורה לפני הבוררים נקבע על ידם בחוסר סמכות והינו פסול, שכן הצדדים לא קבעו כי פסק הבוררות ניתן לערעור לפני בורר, כנדרש [בסעיף 21א לחוק הבוררות](#), ויתרה מכך – הסכם הבוררות עצמו קובע כי לא יתאפשר ערעור על פסקי הבוררות.

6. בית המשפט המחוזי קיבל, כאמור, את בקשת האישור ודחה על הסף את בקשת הביטול בגין אי עמידה במועדים הקבועים בחוק להגשת הבקשה, מבלי שהוגשה בקשה להארכת מועד ולאחר שמצא כי לא מתקיימים בנסיבות העניין "טעמים מיוחדים", כמשמעם בסעיף 27(א) [לחוק הבוררות](#), המצדיקים כי בית המשפט יורה בדיעבד על מתן ארכה. באשר לטענת המבקש בדבר מחלת אשתו; קבע בית המשפט כי המבקש לא הציג כל תימוכין לטענתו, אך שניתנה לו הזדמנות לעשות כן, כאשר ממילא אין בעובדה זו כדי להצדיק מתן ארכה, שכן היה בידי המבקש – אשר ידע על הליך הבוררות ואף על הגשת בקשת האישור – לפנות לעורך דינו ולבקשו להגיש ארכה כנדרש.

באשר לטענה בדבר קיומו של הליך ערעור תלוי ועומד לפני הבוררים; תחילה, קבע בית המשפט כי אין בכך כדי להשפיע על פסק הביניים – קרי על חיוב המבקש

בתשלום מחצית החוב, בסך 265,000 ש"ח למשיב, שכן בלאו הכי, גם אם תתקבל הטענה, המבקש לא הגיש ערעור על פסק הביניים במועד שקבעו הבוררים. יתר על כן, דחה בית המשפט טענה זו מיסודה, לאחר שהדגיש כי על פי הוראת [סעיף 21א\(א\) לחוק הבוררות](#), ערעור לפני בורר על פסק בוררות אפשרי רק במקרה בו הסכימו על כך הצדדים, ואילו בנסיבות העניין הן לשון הסכם הבוררות והן התנהגותו של המשיב מלמדות כי הלה לא נתן הסכמה ברורה ומפורשת כאמור – כנדרש מעצם עקרון הסופיות של פסק בוררות סופי ומהוראותיו הספציפיות של חוק הבוררות – ואף לא הסכמה מכלל. בהקשר זה, ציין בית המשפט כי בניגוד לטענת המבקש ולעמדת הבוררים במכתבם מיום 13.2.2014, הסמכות שהוקנתה לבוררים "להוסיף לחזור ולפרש את כל פסקי הדין שנתנו" אינה מקימה זכות ערעור על פסקי הבוררות, במובנה המקובל במשפט האזרחי, כאשר קיום הליך "מעין ערעורי" לפני אותם בוררים שכבר נתנו את פסק הבוררות וחתמו אותו כ"פסק בוררות סופי" אינו עולה בקנה אחד עם הוראות החוק המתייחסות לערעור לפני בורר אחר.

7. מכאן הבקשה שלפני, בה חוזר המבקש על טענתו לפני בית המשפט המחוזי, לפיה הבוררים העניקו לצדדים זכות ערעור בגוף פסקיהם, באופן העולה בקנה אחד עם לשון הסכם הבוררות. לשיטתו, משעה שהמשיב נמנע מלערער על קביעות אלה, ואף הגדיל וטען לפני בית המשפט המחוזי כי המבקש חרג מן המועדים להגשת ערעור על פסקי הבוררות, הרי שהתנהגותו מלמדת על הסכמה מכלל לאפשרות לקיים הליך ערעורי לפני הבוררים. משכך, לטענת המבקש, משהוגש לבוררים ערעור על הפסק הסופי במועד, הרי שהליך הבוררות טרם הסתיים, ושגה בית המשפט בעת שהורה על אישור פסקי הבוררות. לצד האמור, טוען המבקש כי המשיב התנהל בחוסר תום לב בעת שהתעלם מהוראת בית הדין על עיכוב ההליכים עד להכרעה בערעור וכן נמנע מלציין במסגרת בקשת האישור את דבר קיומו של הערעור ואת זימונו לדיון בעניין.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להיזקק לתשובת המשיב. כידוע, רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של בית המשפט בענייני בוררות ניתנת רק במקרים חריגים המעוררים שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או במקרים בהם נדרשת התערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק או מניעת עיוות דין [ראו למשל: [רע"א 6489/09](#) מדובר נ' קרן קיימת לישראל, [פורסם בנבו] פסקה 17 לפסק הדין (18.1.2011)];

[רע"א 6727/10](#) עיריית אופקים נ' האוסף חברה לשירותים בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 18 להחלטתי (6.10.2010). לדברים אלו משנה תוקף במקום בו עוסקת בקשת רשות הערעור באישור או בביטול פסק בוררות [ראו: [רע"א 3505/00](#) רם חברה לעבודות הנדסיות נ' אחים שורק בע"מ [פורסם בנבו] (11.7.2000)]. לא מצאתי כי המקרה דנא מעורר שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, או כי נגרם עיוות דין המצדיק התערבות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי לדחות את בקשה הביטול.

9. אף לגופו של עניין, דעתי כי בית המשפט המחוזי צדק בעת שקבע כי בנסיבות העניין לא היה מקום להכיר בהליך הערעורי לפני הבוררים, וכי הענקת זכות ערעור לצדדים על ידי הבוררים חורגת מן הסמכויות שהוקנו להם בהסכם הבוררות, ללא קשר לשאלה אם הדבר אפשרי על פי דין תורה.

10. בשנת 2008 נכנס לתוקפו תיקון מס' 2 [לחוק הבוררות](#), במסגרתו נקבעו שני מסלולים דיוניים המעניקים תוקף להסכמת הצדדים בהסכם בוררות לקיים דיון בעל אופי ערעורי בפסק הבורר: הראשון, במסגרתו רשאים הצדדים להסכים כי פסק הבורר ניתן יהיה לערעור לפני בורר, בהתאם להסדרים שנקבעו בחוק ([סעיף 21א](#) לחוק הבוררות), כאשר במקרה כזה, בין היתר, על הבורר לנמק את הפסק ([סעיף 21א\(א\)\(1\)](#) לחוק הבוררות); השני, לפיו רשאים הצדדים להסכים כי ניתן יהיה להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט בטענה של טעות יסודית ביישום הדין שגרמה לעיוות דין ([סעיף 29ב לחוק הבוררות](#)) [ראו: [רע"א 1204/14](#) מור נ' גנות, [פורסם בנבו] פסקה 12 להחלטתי (26.3.2014)]. תיקון זה היווה מפנה משמעותי באיזון הפנימי שיצר [חוק הבוררות](#) עובר לתיקון בין מידת החופש והגמישות שניתנו להליך הבוררות, לבין מידת הפיקוח השיפוטי המופעל על מהלכי הבוררות ופסק הבוררות [ראו: [רע"א 8941/06](#) עיריית חיפה נ' ב.מ. כרפיס דדו בע"מ, פפסקאות 42-43 להחלטה (4.11.2009)]. האפשרות לקיים, בתנאים מסויימים, הליך ערעורי על פסק הבורר, בין בפני בורר, ובין בפני בית המשפט, שינתה איזון זה בדרך של הרחבת אפשרות ההתערבות השיפוטי-ערעורית בהליכי בוררות, אך התערבות מוגברת זו הותנתה בהסכמת הצדדים, במטרה לאזן בין השיקולים הנוגדים של שמירה על תקינות הליכי הבוררות ומניעת עיוות דין מחד גיסא, ומתן תוקף לפסקי בוררות תוך מניעת התדיינויות רבות לאחר נתינתם מאידך גיסא. וכל זאת, מבלי לשנות מן התפיסה הבסיסית שביסוד [חוק הבוררות](#) בדבר מתן תוקף להסכמת הצדדים תוך שמירה על תקינות הליך הבוררות [ראו: [רע"א 7115/11](#) יערי נ' מנוטביץ, [פורסם בנבו] פסקה י להחלטה (24.11.2011)]; על תיקון מס' 2 לחוק הבוררות

ומשמעותו ועל הליך הערעור לפני בורר לפי [סעיף 21א](#) לחוק הבוררות וחשיבותה של הסכמת הצדדים במסגרתו ראו: **ישראל שמעוני דיני בוררות – אופק חדש בבוררות 630-623 (מהדורה שנייה מורחבת, 2014)**.

11. ודוק, כבר במסגרת הצעת החוק עמד המחוקק על החשש כי מתן אפשרות לקיים הליך ערעור על פסק בוררות יפגע פגיעה קשה בסופיות הליך הבוררות, ויגרע ממאפייניו העיקריים ככלי יעיל לפתרון סכסוכים ולהקטנת העומס על בית המשפט (ראו: דברי ההסבר להצעת [חוק הבוררות](#) (תיקון מס' 2) (ערעור על פסק בוררות), התשס"ח-2007, ה"ח הכנסת 191, 78). עמד על כך גם נשיא בית המשפט העליון (בדימוס) מאיר שמגר, במאמרו "בוררות: פעילות בורר ללא סמכות או תוך חריגה מסמכות", ספר מישאל חשין 669 (2009), בו הביע עמדתו כי הרחבת ההתערבות בפסקי בוררות עלולה לגרוע באופן מהותי מיתרונותיה של הבוררות, ואף לפגוע ביעילות הליכי בוררות ככלי לפתרון המעשי והיעיל של מחלוקות עיסקיות, שכן שילוב הבוררות בהליכי ערעור שיפוטיים עלול לגרום להתמשכותה עד כי לא תשמש עוד חלופה אמיתית להליך השיפוטי הרגיל (שם, בעמ' 696).

12. על רקע האמור, ולנוכח חשיבותו של עקרון סופיות הליך הבוררות והצורך לשמור על מוסד הבוררות כמערך חלופי יעיל, מהיר והוגן ליישוב מחלוקות, סבורני כי בבואו לבחון האם חלות הוראות [סעיף 21א לחוק הבוררות](#) על הליך בוררות נתון, על בית המשפט לוודא תחילה כי הצדדים אכן הסכימו לקיים ביקורת ערעורית על הבוררות ביניהם, וזאת כעולה – בראש ובראשונה – מנוסח הסכם הבוררות, אך גם מהתנהגות הצדדים. בענייננו, עיון בנוסח הסכם הבוררות מלמד כי לא אלו הם פני הדברים. בפתח הסכם הבוררות עליו חתמו הצדדים צויין כי הצדדים מקבלים עליהם את הכרעת בית הדין "בלי שום זכות ערעור לפני שום בי"ד או בית משפט...". כמו כן, במסגרת ההסכם ויתרו הצדדים מראש על "מתן נימוק כל שהוא לפסק הדין שינתן ע"פ הבי"ד" באופן הסותר את הוראת [סעיף 21א\(א\)\(1\) לחוק הבוררות](#), לפיה פסק בוררות הניתן לערעור חייב בהנמקה. במצב דברים זה, צדק בית המשפט המחוזי שעה שלא ראה את הסמכת הבוררים במסגרת הסכם הבוררות "להוציא פס"ד ביניים כפי ראות עיניהם, להוסיף לחזור ולפרש את כל פסקי הדין שנתנו" כהסכמה לקיום הליך ערעורי, כמשמעותו בדין האזרחי. מסקנה זו מתיישבת הן עם לשון ההסמכה הספציפית, הן עם הסכם הבוררות בכללותו והן עם הודעת הבוררים מיום 13.2.2014 כי "הרשו לעצמם (גם על פי מה שמופיע בשטר הבוררות) לחזור ולדון..." – משמע, שאין מדובר בהליך

ערעורי שמקורו בהסכמת הצדדים, אלא בהליך "מעין ערעורי" המתקיים לפני אותם בוררים שנתנו את פסק דינם שמקורו בקביעת הבוררים עצמם.

13. במצב דברים זה – ובשים לב כי הסכמת הצדדים נלמדת בראש ובראשונה מלשון הסכם הבוררות [ראו למשל: [רע"א 853/91 בקל נ' אגודה שיתופית נהלל, פ"ד מח\(1\) 775, 780-781 \(1994\)](#); [רע"א 8366/13 פולק נ' בעק](#), [פורסם בנבו] פסקה 15 להחלטתי (7.1.2014)] – אין בידי לקבל את טענת המבקש כי יש לראות בהתנהגות המשיב משום הסכמה מכללא לקיום הליך ערעורי, הנשענת על עצם הימנעות המשיב מלערער על מתן זכות ערעור לצדדים על ידי הבוררים ועל כך שהמשיב טען לפני בית המשפט המחוזי כי המבקש איחר ממילא את המועדים שנקבעו להגשת ערעור. מסקנת הדברים כי לא עמדה למבקש, הלכה למעשה, כל טענה שבכוחה לשמש "נימוק מיוחד" למתן ארכה להגשת בקשת ביטול על פי שיקול דעתו של בית המשפט. לפיכך, ובהיעדר מחלוקת כי בקשת הביטול הוגשה תוך אי עמידה במועדים הקבועים בחוק, צדק בית המשפט המחוזי בעת שהורה על דחיית העתירה על הסף.

14. לא נעלמה מעיני טענתו של המבקש בדבר חוסר תום הלב שבהתנהלות המשיב. יחד עם זאת, לא מצאתי בחומר לפני כל ראייה הסותרת את טענת המשיב כי הוא עצמו לא ידע על הגשת הערעור עובר להגשת בקשת האישור, בשים לב כי לא הוצג כל אישור לכך שתכתובת הדואר האלקטרוני עליה מבוססת טענת המבקש בהקשר זה, אכן הגיעה לידיעת המשיב כנטען (בעניין זה, יש להוסיף ולציין כי על פי סעיף [פריט כ](#) לתוספת הראשונה ל[חוק הבוררות](#), החלה בענייננו, רק מסמך שנשלח לבעל דין בדואר רשום עם אישור מסירה יראה כמסמך שנמסר בתאריך הרשום באישור המסירה).

אשר על כן הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תשובה, אינני עושה צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ח בסיון התשע"ד (26.6.2014).

שׁוֹפֵט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 14029820_W02.doc צמ
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

י' דנציגר 54678313-2982/14
ניסוח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)